

Евстатій въздъхна и рече :

— Чудо е, Ваше Прѣвѣсходителство. Какъ е възможно да ся намѣри въ кѣщѣтъ на сестрѣ ми? Сестра ми нѣма пары. А това дѣто нерачихъ да ся намѣрихъ на бракосъчетаніето, имаше нѣщо за което сърдце ми не даваше да присѣжствувамъ.

— Що е то?

— Има нѣкои работы, Ваше Прѣвѣсходителство, които е длъженъ чловѣкъ да ги държи тайны чакъ до гробъ.

— За твое добро, момче, кажи само на мене тѣзи си тайни, може другъ да ѝ не научи.

— Ваше Прѣвѣсходителство! Ако бы една жена, която вы быхте обичали да ся ожениаше за друго, можахте ли да имате юначеството да присѣжествувате на сватбѣтъ ѝ?

— Не вы разбирамъ.

— Обычахъ дѣщерѣтъ на Г. Ариста.

Министрътъ усърна. Послѣ попыта.

— Не помнишь ли никакъ чертытъ на чловѣка който грѣмѣхъ връзъ тебе като излѣзваше изъ маазѣтъ на Г. Ариста прѣзъ онзи день?

— Никакъ, Ваше Прѣвѣсходителство; нѣмахъ врѣме да го съгледамъ; вѣтрѣ въ маазѣтъ бѣше тъмно, азъ идяхъ извънъ и очитѣ ми бѣхъ пълны съ видѣлиня. Но друго едно нѣщо ще ви кажъ, увѣренъ съмъ че тойзи който е убилъ бащѣ ми е тука въ Цариградъ.

— Но какво заключавашь.

— Извѣстно ви е че отъ това отдѣленіе на тъмницѣтъ, дѣто ся намѣрвамъ, избѣгнѣхъ чѣтырма злодѣйци прѣзъ подвотъ, който были ископали.

— Е! Послѣ!

— Послѣ, прѣзъ онзи день въ който азъ влѣзохъ въ това отдѣленіе онѣзи злодѣйцы, като приказвахъ, помежду си говорѣхъ че главатаринѣтъ имъ е тука, единъ отъ онѣзи кон-